

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

3 Kasım 2017

Sayı: 233

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Belediyeler üzerinden sahte umut yaratma kampanyası, göle maya çalmak gibi

Nüfusun yarısının yaşadığı illerin belediye başkanları, Erdoğan'ın talebiyle görevlerinden istifa ediyor. Erdoğan, biraz oyalananları, “bedeli ağır olur” diye tehdit etti. Kendisini eleştirenleri de “bizim partimizin iç işi, kimseyi ilgilendirmez” diyerek geçiştiriyor. Aynı Erdoğan, meydanlarda yıllarca “seçimle gelen, seçimle gider” diye demokrasi havarisi rolünü oynamıştı. Şimdi HDP, CHP milletvekilleri, belediye başkanları tutuklu. Elbette görev başındaki AKP'lilerden tek bir tutuklu yok!

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Milyonlarca seçmenin tercihinin görmezden gelinmesi yeni değil. Erdoğan'ın kendisi de Siirt milletvekilinin istifasıyla milletvekili seçilmiş, başbakan olabilmişti. Aynı şeyi daha sonra HDP'ye karşı bir çok kez yaptılar. Hatta sonuçları beğenmeyince seçimi bile yenilediler. İzledikleri siyasetlerin sonucunu hepimiz yaşıyoruz.

Erdoğan parti kadrosuna, seçmenlere anlatmaları için gerekçeler, bahaneler uydurup anlatıyor. AKP'de istikbal görenler, konuşmalarını coşkuyla dinliyor ama artık sadece onlar dinliyor. Önümüzdeki seçimlerin hiç biri çantada keklik değil, cumhurbaşkanlığı için %50+1 bile garanti değil. Bu nedenle geçmişte olduğu gibi belediyeler üzerinden, rant dağıtma ve hizmet götürme yoluyla, seçmenlerin oyu hedefleniyor.

AKP iktidara bu yolla geldi, iktidarını bu yolla sürdürdü. İlk seçildiğinde ekonomik krizin yükü DSP ve MHP'ye yüklenip neredeyse silinmişlerdi. AKP krizden çıkan ekonominin büyümesinin getirdiği genişlemeyi oya dönüştürdü. 2008'den sonra, dünyada gelişmiş ülkelerde ekonomik kriz nedeniyle gerileme yaşanırken, Türkiye gibi ülkelere akan dünya sermayesinin getirdiği olumlu ekonomik ortamdan bir kez daha yararlandı. Çalışma koşulları kötüleşip emekçilerin hakları gerilese de ücretler, satın alma gücü düşmedi, hatta biraz arttı. Emekçilerin yararlandığı sosyal hizmetler iyileşti. Bunların bir kısmı belediyeler üzerinden yapıldı.

Böylece AKP aracılığıyla, belediyeler üzerinden dağıtılan işlerin getirdiği kazanç, küçük büyük patronların, esnafın, belediye hizmetlerinde iş bulan emekçilerin, sosyal yardımlardan aylığa bağlananların, partiye akmasını, gönüllü taraftarı olmasını sağladı.

Bugün Erdoğan, görünüşte benzeri bir süreç başlatmak istiyor ama bunu gerçekleştirmesi mümkün değil. Çünkü artık ekonomi büyümüyor, aksine küçülüyor. Rekor büyümelerin yerini %3-4 civarında yani nüfus artışının gerisinde kaldığı için gerileme anlamına gelen rakamlar aldı. Erdoğan, olmayan parayı dağıtamaz. Bu nedenle inandırıcı olamıyor, olamaz.

Belediyeler üzerinden dağıtılan para artmasa da yeni ellere verilmesi mümkün. O zaman başka bir sorun çıkıyor; önceki AKP'liler tepki gösteriyor. Yeni seçmenler kazanma çabası, eski seçmeni küstürüyor. Bu nedenle Erdoğan, "dava partisiyiz" deyip duygulara sesleniyor. Ancak herkes lafla karnını doyuramayacağını bilir.

AKP düşüş sürecine girdi. Ömrünü ekonomik gerilemenin seyri ve hızı belirleyecek. Belediyeler üzerinden süren kavgaya, kitlelere yeni bir sahte umut oluşturarak göz boyama kavgasıdır. Buradan ne ekonomik gerilemeye, ne OHAL baskılarına, ne her gün yaşadığımız somut sorunlara, ne de kötüleşen toplumsal hizmetlere bir çözüm çıkar. (01.11.17)

Emekçinin Gündemi

Dünya ekonomik krizi onuncu yılında

Kapitalist sistemin tarihindeki en uzun krizi açıklama amacıyla milyonlarca sayfa çalışmada uzmanlar şu noktada uzlaşıyor: Bardağı taşıran son damla, dünyanın en büyük yatırım bankalarından Fransız BNP-Paribas'ın, emlak fonlarından üçünü aniden dondurarak spekülâtorlerin yatırımlarını nakde çevirmelerini engellediği 9 Ağustos 2007 günüydü.

Bu olay nispeten önemsiz olsa da bankacılık sistemi yere çakıldı. Yıllarca, düşük faizle muazzam borçlanmaya giderek devasa saadet zincirleri yaratan finansal kuruluşlar birdenbire felç oldu.

Eylül 2007'de Birleşik Krallık'ın Northern Rock bankası, "kredi sıkışıklığı" denilen durumun ilk kurbanı oldu. Çok daha büyüklere aynı kaderi paylaştı. Nihayet 15 Eylül 2008'de ilk kez bir ağır top darbe yedi: ABD bankası Lehman Brothers iflas başvurusunda bulundu. Takip eden iki ayda, dünyanın her köşesinde devletler, o zamanki tabirle "batamayacak kadar büyük" bankaları kurtarmaya soyundular.

Bankalar, şirketler devletleştirildi, amaç en zengin hissedarları kamu fonlarıyla kurtarmaktı.

Dünya genelinde kapitalizmi kurtarma çalışmaları, "tasarruf çağını" başlattı. "Bütçe açığını azaltma", her yerde devlet kuralı oldu. İşçilere sosyal harcamaların karşılanamaz hale geldiği, devletin "gelirini aşamayacağı" ve sosyal yardım ile kamu hizmetlerinin hızla kesilmesi gerektiği söylendi.

Kutsal "tasarruf" sözü, kamu fonlarından şirket ve hissedarlara giden devasa akışın üstünü örtüyor. Kriz, bankaları kurtarmanın bedelini işçi sınıfına ödetirken, devletlerin

sermayeye kârı iade ederken kullandığı kılıf oldu.

Aynı anda, işçi sınıfı her yerde, işine, ücretine ve maaşına saldırıyla karşılaştı. Fabrikalar kapatıldı, elzem sosyal konut projeleri rafa kaldırıldı. Dünyanın her yanından on milyonlarca işçi, geçim kaynağını kaybetti, çok daha fazlası kendini, sürekli ve düzgün bir gelir sağlamayan günlük işlerin sömürü çarkına, yani işsizliğin gizli bir biçimine veya eksik istihdama, mahkum edilmiş buldu.

Krizin faturası, aşırı şişirilmiş emlak pazarında işlem gören, yeterince denetlenmeyen bankalara kesiliyor. Emlak vurgunu, ödenmeme riski yüksek olan yanıltıcı konut kredilerinin yaygın satışı ve bu kredilerin yarattığı dağ gibi borç elbette kriz tetikledi.

Ancak bu, hikayenin küçük bir kısmı. Her şeyden önce, böyle büyük spekülâtif emlak balonunun nasıl geliştiğini, balon patladığı zaman finans sistemini durduracak kadar neden bu sisteme bulaştığını, neden ekonominin tümünü tehdit ettiğini açıklamıyor.

Tehlike 1970'lerin başından beri geliyor diyordu. Savaş sonrasında ilk büyük ekonomik krizden sonra, kapitalistler artık kendi sistemlerine güvenmedi. Kolayca para kazanmak için "güvenilir yollar" bulma isteği, 1980'lerin başlarında, akla gelecek her türlü finans spekülasyonu kolaylaştıran, şirketlerin ve zenginlerin mümkün olduğunca az risk alarak finansal pazarda kumar oynamalarını mümkün kılan finansal deregülasyon (kualsızlaştırma, denetlemeyi azaltma) için devletleri teşvik etti.

Para, hızla, bir ülke ya da sanayi kolundan diğerine, sadece ve sadece daha fazla kâr için yarattığı istikrarsızlığa bakmadan, gezegeni

dolaşmaya başladı. Sonuçta, dünya ekonomisi bir mali krizden diğerine koştu: 1987'de borsada, 1990'da Japonya, 1997'de Güneydoğu Asya, 1998'de Rusya ve ABD, 2001'de "nokta-com" krizi ve son olarak hala bitmemiş olan 2007 krizi.

Tüm büyük krizlerde, yığınla sermayenin kısa yoldan kâr emeliyle düzensizce dolaştırılması, salgının tüm dünyaya yayılmasını hem tetikledi hem de yayılıma imkan verdi. Hepsi, artık en önemli finans uzmanları tarafından bile akıbeti kestirilemeyecek kadar karmaşık hale gelen "finansal ürünler" üzerinde oynanan çilginca bir spekülasyon silsilesini içeriyor. Daha kötüsü, finansal "altın yumurtlayan tavuklar", bir krizden diğerine giderken daha karmaşık ve bulanık hale geliyor, bir sonraki ekonomik dengesizliğin nereden kaynaklanacağını ve ekonominin tümünü nasıl etkileyeceğini tahmin etmek daha da imkansızlaşıyor.

Değişen hiçbir şey yok. İlginçtir, çalışan çoğunluğun acil ihtiyaçlarını karşılayacak kadar para olmadığını her devlet ve patron sürekli tekrar ederken, finans sektörü hiç olmadığı kadar para içinde yüzüyor. Para, yaşamsal altyapıya, topluma yararlı üretimi oluşturup geliştirmeye ayrılacağı yerde, işçi sınıfının yarattığı değer her geçen gün büyüyen payı, sermayenin finansal kumarhanelerine sürülüyor; bir sonraki krizi derinleştiriyor.

Şimdikine eklenecek "sonraki krizin" yaşanıp yaşanmayacağı değil, ancak ne zaman yaşanacağı sorulabilir. Yeni ve hiç görmediğimiz kadar hazin felaketi engellemenin tek bir yolu olacak: Çürüyen, çoktan son kullanma tarihi geçen kapitalist sistemden kurtulmak. (10.17)

Sağlıkta koşullar kötüleşiyor

Sağlık bakanı Ahmet Demircan, gelecek yıl, bu yıla göre daha fazla “personel” alımı yapacaklarını ancak sağlığa ayrılan bütçeyi “tasarruflu” kullanmaları gerektiğini söyledi. “Tasarruf yapılacak en son alan sağlıktır ama yine de yapılır” diye ekledi. Bu sözlerinin yalan olmayan tek kısmı, “tasarruf” kelimesiyle kastettiği bütçe kısıtlaması.

Hepimiz bunu yaşıyoruz: Aylar sonrasına verilen randevular, acillerin doluluğu, sağlık hizmetlerinin niteliksizliği, hastanelerin bakımsızlığı, çalışanlara yöneltilen şiddet, SGK'nın ödeme kapsamından çıkardığı tahlil ve ilaçlar...

Bütçenin artmamasından sağlık çalışanları nasibini alıyor. Asgari ücrete kıyasla doktorların alım gücü yüksek. Tabipler Odası'nın açıklamalarına göre temmuz 2017 zamlı uzman doktor maaşı 4.500 lira, pratisyen maaşı 3.700 lira. Ancak doktorların çalışma koşulları içler acısı.

Tıp fakültesinden mezun olanlara iki seçenek sunuluyor. Birincisi uzmanlık sınavını kazanıp bir hastanede uzmanlık eğitimi görmek. Bu durumda; “kıdemli” denen uzmanların, doçentlerin ve profesörlerin işini eğitim adı altında üsteleniyor ve baktığı hasta için döner sermayeden alacağı parayı onlarla paylaşıyor. Asistanlıkta çalışma süresi; günde 8 saat mesai+16 saat nöbet+tekrar 8 saat mesai ile toplamda aralıksız 32 saate kadar uzayabiliyor. Tıp fakülteleri “72 saattir hastaneden çıkmadım” diye sızlanan asistanlarla dolu. Üstelik dinlenmeleri, kıdemlilerin vereceği izne bağlı.

Diğer seçenek pratisyen doktor olarak 2 yıldan az olmayan “devlet hizmeti yükümlülüğü”nü yerine getirmek. Mecburi hizmet yeri kura ile belirleniyor. Toplum sağlığı merkezlerinde evrak işi, hastanelerde acil servislerde nöbet işi var. Devlet hastanelerinde 24 saat süren nöbetler paylaşılır; ayda 8-11

arasında nöbet düşer. Nöbette doktor başına ortalama 400 hasta düşer. Hasta başına 4 dakika; bu sürede muayene, tahlil, tedavi nasıl yapılır? Doktorlar iş yükü fazlalığından güçsüz düşüyor, kendilerini koruyamıyor, sağlıklı iletişim kuramıyorlar. Geçtiğimiz haziranda Ankara'da bir devlet hastanesinde 3 doktor, 1 sağlık çalışanı, Kırım Kongo kanamalı ateşi hastalığına yakalandı.

Artan iş yükü, sağlık hizmeti ve yemekhane, temizlik, hasta bakımı gibi ek hizmetlerde çalışacak sağlık işçisi alınmadığı için var. Türkiye'nin en büyük üniversite hastanelerinden olan İstanbul Tıp Fakültesi'nin (Çapa tıp) kulak burun boğaz acil kliniği, ağustosta kapatıldı. Sebebi; hem yatan hasta hem de acil polikliniğinde aynı anda çalışacak sağlık işçisinin bulunmaması. Doktorlar, en basit acil girişimleri bile gerçekleştiremeden hastaları geri çeviriyor. Bu akıl almaz bir rezalet değil de, nedir? (29.10.17)

Doğru söze ne demeli?

Ekonomiden sorumlu bakanlardan biri olan Mehmet Şimşek, bir toplantıda “demokratik ülkelerde kâr oranı düşüktür” dedi. Siyasetçiler, arada bir olsa da doğruları söylüyor.

Fabrikalara biraz olsun demokrasi uğrasaydı, gerçekten de patronların işçi sömürsünden aldıkları kâr düşer.

İş kanunu, iş güvencesi kanunu, iş sağlığı kanunu uygulamak, işçilerin

sendikalaşması, hatta kendi aralarında birlik olup örgütlenmeleri hep patrona masraf. Sendikasız Renault işçileri bile patrona ne kadar çok masraf çıkardılar?

Patronlar, işçilerden kesilen paraların toplandığı işsizlik fonu, zorunlu BES fonu ve benzeri kasalarda biriken paraları, işçilere sormadan kullanıyor. Demokrasi olursa, işçiler paranın kullanılmasında

söz isteyecek, patronlardan hesap soracaktır.

Ayrıca patronlar, yollarını devlete yaptırıyor, arsalarını beleşe alıyor, çöplerini belediyelere taşıtıyor, işçilerini devlete eğittiriyor, sigortalarını devlete ödettiriyorlar. Bunlar da kâra ekleniyor.

Aslında bakanın patronlara hatırlatmasına gerek yok, zaten patronların demokrasi lafları, sadece kendileri için. (01.11.17)

Siyasetin Gündemi

“İyi Parti”, kimin için “iyi”?

25 ekimde “İyi Parti” kurulduğu ilan edildi ve kurucuların oybirliği ile Meral Akşener Genel Başkan seçildi. İyi Parti, kendini merkez sağ parti olarak tanımladı. İyi Parti de burjuvaziye ve sermayeye hizmet veren diğer tüm partiler gibi “Yeni şeyler söylemek lazım; özgürlük; siyasal istikrar; adalet; hak; hukuk; vicdan; tam demokrasi” gibi boş sözlerin ilerisine gitmedi.

Her şeyden önce Akşener’in öz geçmişine bir göz atmak, bu partinin işçi sınıfına hizmet vermeyeceğini ve ona düşman bir siyaset izleyeceğini anlamaya yeter. Akşener, 1980 öncesinde aşırı sağ ve faşizan bir parti olan MHP’de yer aldı, sonra Tansu Çiller döneminde içişleri bakanlığı yaptı. Sonra tekrar MHP’ye döndü, partisi adına meclis başkanlığı yaptı. Sadece bunlar bile onun işçi düşmanı olduğunu görmeye yeter. Akşener, Ahmet Yesevi, Mevlana, Hacı Bektaş-ı Veli, Yunus Emre gibi kişilerden örnekler verdi ve “İyi bir Türkiye için yola çıktıklarını” söyledi. Yani uzun lafın kısası, Akşener ve etrafında birleşenler, gerek MHP’den gerek merkez sağdan gerek AKP’den ve CHP’den memnun kalmayan siyasetçileri bir araya getirip kısa bir sürede iktidar yolunu tutmayı amaçlıyor.

Akşener ve çevresindekiler, büyük bir olasılıkla Fransa’da yaşanan Macron örneğinden esinlenmiş olabilir. Hatırlanacağı gibi

Fransa’da sermayeye uzun yıllardan beri, sıra ile bir sağ bir sol parti iktidar olup hizmet etti. Emekçiler ve yoksullar için güzel, hatta çok güzel laflar söyleyip, iktidar oldular, hükümet ve devlet nimetlerinden kendileri ve yakın çevreleri çok güzel yararlandı, ceplerini doludurlar. Daha da önemlisi kapitalist sömürü düzenine çok iyi hizmet verdiler. Ancak ekonomik krizin giderek derinleşmesiyle, tüm itibarlarını yitirip çok yıprandılar. Öyle ki

siyasi arenada büyük sermayeye hizmet verebilmek için yeni bir “cici” partiye zemin oluştu. İşte Macron, bu fırsatı yakaladı ve cumhurbaşkanı seçilip iktidar oldu.

Akşener ve çevresindekiler, AKP’nin artık yıprandığını, her geçen gün kan kaybettiğini (AKP, metal yorgunluğu diye ifade ediyor) ama diğer yandan CHP’nin de geniş emekçi ve yoksul kitlelerin güvenini bir türlü kazanamadığını gayet iyi görüyorlar. Macron gibi şanslarını denemek istiyorlar. Yani hem MHP hem AKP hem de CHP, geniş seçmen kitlesine kulağa hoş gelen sözler söyleyip, vaatler yapıp, Anıt Kabir’i, Hacı

Bayram Veli türbesini ziyaret ederek, gösterişle yürüyüş ve toplantılarla, seçmenleri kendilerine çekip Türkiye’deki sömürü düzenine “iyi” bir hizmet vermeyi hedefliyor.

“İyi Parti” gerçekten hak, hukuk, adalet, demokrasi istemiş olsa, en azından lafta da olsa emekçilerin sömürülmesini, feci çalışma koşullarını, sefalet ücretlerini, emekçilerin ve yoksulların maruz kaldığı baskıları teşhir ederdi. Bunları dile getirirse bile yine de ona

güvenemeyiz. Ancak bunları lafta bile yapmadığına göre tamamen patronların düzenin emrinde olduğunu ve emekçilerin hiçbir şey beklememesi gerektiğini görmemize yeter.

“İyi Parti”nin nasıl bir gelişme yaşayacağını, Fransa’daki Macron gibi

sahte ümitler yaratarak seçimlerde başarı gösterip iktidar koltuğuna erişebileceğini veya erişemeyeceğini yaşayıp göreceğiz. Ancak tüm emekçiler için şunu açıkça ve hiç tereddüt etmeden belirtebiliriz: İyi Parti’den emekçilere hizmet veya emekçi çıkarlarını savunmasını beklemek “ölü güzünden yaş beklemekten” farksız.

Emekçiler “büyük, yüce” bir kurtarıcı beklemeden (çünkü böyle bir şey yoktur) kendi haklarını aramak, çıkarlarını savunmak için üretimden gelen güçlerini kullanarak, kendi sınıf temellerinde bir araya gelip kendi öz örgütlenmelerini gerçekleştirmeli. (02.11.17)

Dostlar düşman oldu, düşmanlar dost

Suriye'de ve Irak'ta dengelerin değişmesiyle siyasi ilişkiler bir kez daha ters yüz oldu. Önceki seçimde AKP'ye destek için gelen, Erdoğan'la kol kola miting konuşması yapan Irak Kürdistanı eski lideri Barzani, Esat gibi artık düşmanlar safına yazıldı.

Aslında Barzani, kendi siyasetinde ilerledi, çark eden Erdoğan oldu. Üstelik Barzani, ABD'yi kızdırmayı göze alıp Erdoğan'la petrol anlaşması bile yapmıştı.

Şimdi önceki düşman olan Irak devlet başkanı, dost oldu ve görüşmek için Türkiye'ye gelebiliyor. Bu kadar kısa sürede, bu kadar siyasi kıvrıma, yetenek ister.

Erdoğan'a, Rusya ile varılan anlaşma gereği, muhalif gurupların militanlarının topladığı Suriye'nin İdlib kentinin içinde çatışma

çıkmasını sağlama görevi verildi. Suriye'ye giden askeri birliklerin amacı, Rusya'nın verdiği bu görevi yerine getirmek. Ancak Erdoğan bunu, sanki Kürtlere karşı yapılmış askeri bir operasyon gibi yansıtıyor. Yandaş medya da ekledikçe ekliyor.

Erdoğan, Rusya çizgisinde, eski düşmanı Esad yönetimine devredilecek toprakların normalleşmesi için uğraşiyor. Karşılığında, Suriye'de özerk Kürt bölgesine izin verilmemesini bekliyor.

Bir değişiklik de "Musul'a girerlerse sünileri katlederler" diye yaygara yaptıkları Irak ordusuyla işbirliği yapan şii silahlı birliklerin, Erbil'e girmesini neredeyse sevinçle karşılamalarında vardı.

Öte yandan, DEAŞ'ın yenilgilerinden sonra 800-1.000

civarında savaşçısının Türkiye'ye geri döndüğü basına yansıdı. Geçmişte uçaklar, tırlar dolusu yardım yaptığı, kamplarda eğittiği silahlı, bombacı militanlar şimdi iktidarın başına bela. Artık düşman oldular, polis her hafta operasyon yapıp 50-100 kadarını tutukluyor.

Erdoğan, komşularla ilişkilere, halklar arasındaki ilişkiler gibi değil, iktidarının çıkarları açısından bakıyor. Bu nedenle halklar arasında kafa karıştıran, sorun çıkaran, düşmanlık yaratan, keskin dönüşler yapmaktan çekinmiyor.

Bizler, ülkeler arasındaki ilişkilerin komşular arasındaki ilişkiler, aynı işyerinde çalışan farklı kökenden emekçiler arasındaki ilişkiler gibi olmasından yanayız. (01.11.17)

OHAL Komisyonu doldu, taştı...

OHAL kararnameleriyle hiç bir mahkeme kararı olmadan işten atılan, işine el konan ve başka mağduriyetler yaşayanların durumlarını görüşmek üzere oluşturulan komisyona başvuru süresi doldu.

Açıklanan rakama göre 160 bini aşkın insan haksızlığa uğradığı gerekçesiyle başvuruda bulunmuş. Hükümetin atadığı yedi kişiden oluşan komisyon, oy çokluğuyla, şikayetçileri dinlemeden, sadece dosyalara bakıp karar verecek. İnsanlar ancak bu komisyonun kararından sonra mahkemeye, sonra da Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne gidip hak arayabilecek. Anayasa Mahkemesi aşaması atlanacak çünkü, Anaya Mahkemesi,

OHAL kararlarını yargılama dışında tuttuğunu çoktan ilan etti.

Hukukçular, sadece 5 dakika süre ayrılrsa, tüm dosyaların 5 yılda bitebileceğini açıkladı. İşten atıldıkları için açlık grevi yapan ve ölüm sınırına gelen iki eğitimci; Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın durumlarının öncelikle görüşülmesi kararı verildi ama bir haftadır, ses yok.

Hukukla biraz ilgisi olan herkes, bu komisyonun mağdurları oyalamanın, fiili cezalandırma, keyfi uygulamalar bitene kadar zaman geçirmenin bir biçimi olduğunu anlıyor. Burjuva hukuk sisteminde bile idarenin kararlarını, idare yargılayamaz. Cumhurbaşkanı, başbakanın emriyle hazırlanan

kararnamelere, onların emri altındaki memur nasıl karşı karar alabilir.

Darbe girişimi sonrasında oluşturulan OHAL rejimi, darbeye katılanlar ve FETÖ'nün karar alma konumundakilerin yani örgütün dışındaki 100 bini aşkın insanı mağdur etti. 30 bini aşkın da tutuklu var. Erdoğan, geçenlerde mahkemelere nasıl karar vermeleri gerektiğini bir kez daha anlattı. 2014'ten önce FETÖ'cülük devlet eliyle, bizzat kendisi tarafından teşvik ediliyordu, kendisi arasını bozunca hala FETÖ'cü kalanların cezalandırılmasını istedi. Elbette komisyondakiler, hakimler, kendi koltukları hatta canları için bunu bile yapmayabilir. (02.11.17)

Uluslararası Gündem

Irak-Suriye

IŞİD'ten sonra yeni bölünmeler olur mu?

Cihatçı IŞİD'çilerin son kaleşi olan Rakka'nın düşmesinden sonra buraları Demokratik Suriye Güçlerinin eline geçiyor. Bu güçlerin milisleri temel olarak Kürt savaşçılarından oluşuyor ve esas destekçileri ABD ordusu. Gerici ve barbar IŞİD'in yenilgisinden sonra bölgedeki kitlelere istikrar sağlayacak bir durum görünmüyor.

ABD, Suriye'deki Esat iktidarını zora sokmak için IŞİD'i sahneye sürdü ama bu durum bölgede öyle bir kargaşa yarattı ki şimdi kendisi, oluşturduğu koalisyon ile IŞİD'i bitirmek için yeniden Esat ve müttefiklerine bel bağladı.

Suriye'de askeri deniz ve hava üsleri bulunan Rusya, ABD'nin bakıp görmediği ve suç ortaklığı yaptığı bir ortamda, muazzam askeri yığınak yaptı. İran, on yıl süren müzakerelerden sonra temmuz 2015'te sivil nükleer sanayisini geliştirme iznini elde etti. Ardından İran'ın askeri gücü ve ona bağlı milis güçleri, IŞİD karşıtı koalisyon güçlerine katıldı. Irak'ta merkezi iktidar, cihatçı güçlere karşı askeri operasyonlarını, ideolojik olarak IŞİD'ten fazla farklı olmayan Şii milislerin ve de İran'ın önemli desteğiyle yürütebildi. Suriyeli ve Iraklı Kürt milis güçleri, doğrudan başta hava gücü olmak üzere ABD ordusunun desteğini aldı.

IŞİD'e doğrudan yardım etmiş ve mali destek sağlamış olan Suudi Arabistan, Katar ve Türkiye gibi yerel güçler, ABD'in siyasi U dönüşünün kaybedenleri oldu.

Ancak bugün gündemde olan IŞİD sonrası oluşacak yeni ittifaklar ve bu nedenle herkes kendi piyonlarını ileri sürmeye başladı.

Esat ve müttefiki Rusya, en kısa zamanda mümkün olan en geniş toprağı elde etmeye çalışıyor. Bu amaçla son bir ayadan beri Esad rejimine karşı direnç olan her bölgede; Şam taşralarında, ülkenin Kuzeyinde bulunan İdlib'te veya Doğu'daki Deir El Zor'da bombardımanı yoğunlaştırdı. Uluslar arası Kızıl Haç örgütü, yılın başından bu yana en yoğun çatışmaların yapıldığından söz ediyor. Türkiye de İdlib bölgesinde askeri müdahale yapmak için sınırda hazırlık yapıyor. En başından beri cihatçı milisleri destekleyen ve mali yardım yapan Suudi Arabistan ve Katar, bundan hiç de vazgeçmedi. Tek fark, şimdi bunu göze batan El Kaide veya IŞİD ismi yerine başka yeni isimlerle yapıyor.

Irak'taki Kürt liderler, gelecekte daha çok şey kazanmak amacıyla kontrol ettikleri bölgelere ilişkin referandum tertipleledi ve %70'ten fazla katılımı, %90'dan fazla evet oyu aldılar. Ancak Irak merkezi yönetimi, İran ve Türkiye tepki gösterdi ve kendi bölgelerindeki Kürtlere bir ihtar mahiyetinde böyle bir şeyi asla kabul etmeyeceklerini belirttiler. Bu ortamda Kürtler, en iyi şekilde mevcut kazanımlarını belki koruyabilecekler ama bunun bile ne kadar süreceği meçhul.

Hakim emperyalist güç ABD'nin bundan sonra ne siyaset izleyeceği bilinmiyor. Trump'ın

kışkırtıcı bir şekilde İran'a karşı tehditler savurması ve Obama döneminde İran ile imzalanan nükleer anlaşmaları tanımayacağını söylemesi, IŞİD sorunu bittiği için pazarlığı arttırmak için olabilir. Ancak ABD, kendi müttefikleri arasındaki sorunlardan dolayı felç olmuş gibi görünüyor. Öyle ki Esat rejiminin yeniden güçlenmesi ve Suriye'de, Rusya'nın gücünün giderek artması, ABD için daha az vahim görünüyor.

Başta ABD olmak üzere emperyalist güçler, bölgede yeniden istikrarlı döneme dönmek isteyebilirler, çünkü harap olmuş bu ülkelerin yeniden inşa edilmesi gündeme gelebilir. Bir sürü büyük Batılı sanayi ve finans gruplarının şimdiden salyaları akmaya başladı. Ancak emperyalizmin, bölgede hakimiyetini sürdürebilmek için şimdiye kadar uyguladığı siyasetin sonucu olarak bölgesel güçleri birbirlerine karşı kışkırtmasıyla milis güçlerin güçlenmesi sonucu, Irak ve Suriye devletlerinin iyice zayıflamış olması ve bunun sonucu olarak bu ülkelerin parçalanıp her bölgede başka bir milis gücün hakimiyet kurması, bölgeyi barut fıçısına dönüştürdü. Bölge, yeni büyük çatışmalara gebe.

IŞİD'in sonunun gelmiş olması, bölgedeki bataklığın kuruduğu anlamına gelmiyor, kitlelerin çektiği feci acıların sonu gelmiş gibi görünmüyor. LO (13.10.17)

Kitleler iki milliyetçilik arasında sıkıştı

Katalonya bölgesindeki referandumunun “evet” çıkmasının ardından önce ertelenen, ardından İspanya hükümetinin baskıları sonucu bir anda ilan edilen bağımsızlık kararının etkileri sürüyor. İspanya hükümeti, Katalonya yönetimine el koyduğunu açıkladı, bağımsızlık taraftarı Katalon lider ve bazı bakanları, çıkarılan tutuklama kararının ardından Brüksel'e sığındı. Aşağıdaki yazı, tüm bu süreç yaşanmadan yazılmıştır, yaşananlar temel yaklaşımımızı değiştirmiyor.

Haftalarca süren gerginliklerin, yürüyüş ve kavgaların ardından, bağımsızlık hareketinin başını çeken sağcı Katalan bağımsızlığı savunucusu lideri Carles Puigdemont, geri adım atarak Katalonya'nın durumunu ilerideki bir tarihe bıraktı.

Başbakan Mariano Rajoy, bağımsızlık taraftarları liderlerle yaptığı kavgada daha atak davrandı. Ülkenin büyük bankaları ve bazı büyük şirketleri Barselona'daki merkezlerini İspanya'nın başka şehirlerine taşıdı.

Başka bir olay da dengelerin değişmesine katkı yaptı. 8 ekimde Barselona'da yüz binlerce insanın, İspanyol bayraklarıyla katıldığı dev bir yürüyüşle bağımsızlık hareketine karşı sloganlar atıldı. Bu yürüyüş bağımsızlık taraftarlarının yürüyüşlerine karşı cevaptı. Madrid yürüyüşü de resmen hükümet tarafından tertiplenmeye de değirmenine su taşıdı. Yürüyüşe katılanların çoğunun hedefi, Puigdemont'nun, taraftarlarının, bazı sağcı ve aşırı

sağcı gurupların maceracı siyasetlerine karşı çıkmaktı. Yaratılan durum, tüm ülkedeki kitlelerinin zarar göreceği bir ortama dönüştü;

iki milliyetçilik, yani hem İspanyol hem de Katalan milliyetçiliği gittikçe güçleniyor. Sonuçta kriz nasıl biterse bitsin, umidini bu iki milliyetçi

Milliyetçilik ve işçi sınıfı hareketi

Milliyetçiliğin ve ulusalcılığın ortaya çıkması yeni değil. Lenin 10 Mayıs 1914 tarihli bir yazısında (Pout Pravdy gazetesinde) hem kendine ilerci diyen burjuva çevrelerin hem de kralcı aşırı sağcı hareketin yaydığı milliyetçiliği teşhir edip her iki akımın emekçilere zarar verdiğine vurgu yapmıştı.

(...) Rusya'da, özellikle 1905'ten sonra burjuvaların en akıllıları, kaba gücün tek başına yetersiz olduğunu görünce bir sürü sözde “ilerici” burjuva parti ve grup, işçileri bölüp güçsüzleştirip sınıf mücadelesinin gücünü azaltmak için çeşitli burjuva kişi ve fikir yayma yoluna başvurdu.

Bu fikirler arsında işçi sınıfını bölüp gücünü azaltacak rafine burjuva milliyetçiliği de var. Çok özel ve cazip görünüyor; örneğin “ulusal kültürü” veya “özerklik ile ulusal bağımsızlığı” savunma iddialarıyla yapıyor.

Bilinçli işçiler, hem Büyük Rus Kara Yüzleri'nin kaba ve şiddet içeren milliyetçiliğine hem de daha rafine olan ve lafta ulusların eşitliğini savunan... ama aslında işçileri, işçi örgütleri ile işçi hareketini ulus temelinde bölmeyi amaçlayan siyasetlere karşı koymalı. Marksistlerin son konferanslarında (1913 yazı) aldıkları kararları uygulamalı ve milliyetçi hareketlerden farklı olarak, tüm hakların herkese tanınmasıyla sınırlı kalmayıp tüm ulusal hakları ve dilleri kullanma hakkını eşit şekilde tanınmalı. Ancak iş bununla bitmiyor, tüm farklı uluslardan işçi kitleleri, ortak işçi sınıfı örgütleri çatısı altında birleşmeli.

İşte Marksistlerin ulusal programda en “ileri” olduğunu iddia eden burjuva program arasındaki temel farklılık burada. (...)

Rajoy'nu ve partisi Halk Partisi (PP) daha da güçlendi. Böylece Rajoy'nun siyaseti ve kişiliği etrafında bir kutsal ittifak yaratıldı.

Örneğin 8 ekimde İspanyol bayrağı sadece Barselona ve Madrid'de değil, bütün ülke çapında sokaklarda ve evlerin pencerelerinde dalgalandı. Sadece zengin semtlerle sınırlı kalmayıp yoksul mahallelere de yayıldı. Böylece

siyasete bağlayan kitleler bedel ödeyecek. Çünkü iki tarafın kitleleri, ortak düşmanlarına karşı bölünmüş, yollarını şaşırılmış ve daha da güçsüzleşmiş olacak. Çünkü ortak düşmanları, onlara karşı hem Katalonya'da hem de İspanya'nın bütün bölgelerinde işçi düşmanı siyasetlerini daha kolay uygulayabilecek. LO (13.10.17)

Che Guevara'nın katledilmesi

Che ismiyle tanınan Ernesto Guevara. 9 Kasım 1967'de Bolivya'da öldürüldü. Bir gün önce ABD'li subayların denetimindeki Kolombiya özel timi, onunla birlikte hareket eden gerillaları tutuklanmıştı.

Che, Latin Amerika'da milyonlarca insan için baskıya karşı mücadelenin sembolü idi ve hala da böyle.

Arjantin'de varlıklı bir ailede doğan Ernesto Guevara, tıp öğrencisiyken motorla Güney Amerika'da uzun bir yolculuk yaptı. Gezdiği yerlerdeki sefaletin esas sorumlusunun ABD emperyalizmi olduğu bilincine vardı. Kıtanın doğal kaynaklarının talan edilmesi, kitlelerin yarattığı zenginliğin küçük bir kısmını bile kitlelere aktarmak isteyen rejimlerin, CIA'nın askeri darbeleriyle nasıl yıkıldığını gördü ve buna karşı silahlı mücadeleye katılma kararı aldı.

Guevara, 1955'te Fidel Kastro ile Meksika'da tanıştı ve Küba diktatörü Batista'yı devirme planına katıldı. Küba'da yıllarca süren gerilla mücadelesine, 1959'da iktidarı ele geçirme mücadelesine katıldı.

Guevara, kurulan Küba devletinde en üst seviye mevkilerde, örneğin Ulusal Banka Genel Müdürü ve sonra da Sanayi Bakanı olsa da, emperyalizme karşı mücadelesini Küba ile sınırlı tutmak istemedi ve yeniden silahlı mücadele yolunu tuttu. 1965'te Kongo'da başarısız bir girişimde bulundu, sonra yeni anti emperyalist cephe dediği mücadele için Bolivya'ya gitti.

1967'de ordu tarafından çembere alınan ve köylülerden destek görmeyen Guevara,

çatışmada yaralandı ve mücadele ederek öldü.

Mücadelesine saygı göstermek, siyasi çizgisini kabul etmemizi gerektirmez. Che, Kastro grubunun, Küba'da rejimin çökmesinin ardından gerilla güçleriyle iktidara gelmesini teoriye dönüştürdü. Askeri bir öncü aygıt oluşturup, ses getiren eylemlerle sömürülen köylüleri saflarına çekerek bir devlet çekirdeği oluşturup tıpkı Ho Şi Min'in Vietnam'da, Mao'nun Çin'de yaptığı gibi bir yol izlemeyi savunuyordu.

Guevara, işçi sınıfına güvenmiyordu. Küba'da iktidara geldikten sonra işçileri, "maddeci" olmakla suçladı, çünkü işçiler ücretlerin kırılmasını veya bedava fazla mesai yapmayı kabul etmiyordu. Che'ye göre işçi mücadelesi tamamen kısırdı ve bir işe yaramaz. Ölümünden sadece birkaç ay önce Bolivya'da grevdeki maden işçilerinin onlarcası mücadelede öldürüldü, baskıya rağmen mücadeleyi sürdürdüler; Che onlara bir mesaj göndererek "yanlış taktiklerinde ısrar etmek boşuna" diyerek gerilla hareketine katılmaya çağırıyordu.

Guevara Marksist olduğunu söylüyordu. Tıpkı Kastro'nun, ABD'nin ekonomik ambargosundan sonra Doğu Avrupa rejimlerine yaklaştıktan sonra kendine Marksist demesi gibi. Che, ekonomik kalkınma modellerinden yararlanmak için bu ülkeleri gezdi, işçi düşmanı uygulamalarını eleştirmedi bile. Hedefi, ulusal ekonomik kalkınmayla, büyük toprak sahiplerinin baskı ve gerici yöntemlerine son vermekle sınırlıydı. Küba gibi küçük ve yoksul bir adada, emperyalist

ambargoya rağmen sadece kendi gücüyle ekonomik kalkınmaya çalışmak kesin bir çıkmaz.

Guevara'nın emperyalizmi ateşli teşhiri, şüphesiz Latin Amerika'nın yoksullarının çok hoşuna gitti. Ancak teşhir, tek başına köylülerin, Küba'da Kastrocu rejimin yaptığı gibi, iktidara gelmesine zemin oluşturamaz. Kitle hareketi oluşmadığı için Guevara, Bolivya'da tek başına kaldı. Guevara'nın bütün Latin Amerika ülkelerinde gerilla hareketi yaratmaya çalışması, enternasyonalist görüşlerinden kaynaklanıyor olsa da, yeterli bir taban oluşturmadı.

İşçi sınıfı esas iktidarın olduğu merkezlerde var, modern kapitalist ekonomide belirleyici bir role sahip ve bu nedenle burjuvazinin iktidarına son verip sınırları aşan yeni bir düzen kurabilme yeteneği var. Guevara'nın komünist fikirlerden ve işçi sınıfının geleneklerinden yoksun olması, girişimlerini başarısızlığa sürükledi.

Guevara köylülerin yoksulluğuna isyan edip mücadeleye katıldı. Köylülerin yaşamlarında gerçek iyileşme sadece kentlerdeki iktidarın, işçi sınıfının eline geçmesiyle mümkün. Çünkü işçi sınıfı, büyük toprak sahiplerinin iktidarına son vermekle yetinmeyip kırlara bilimsel ve teknik olanaklarını aktarıp onları yoksulluktan kurtarabilir.

Guevara'yı anmak, başarısızlığından ders çıkarmayı da gerektiriyor. Ulusal sınırlar içerisinde kendimizi hapsetmeden bütün insanlık için bir çözüm üretmek, her türlü sömürü ve baskıya son vermek; ancak dünya işçi sınıfının başaracağı bir şey. Spark (13.102017)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

1917 Ekim Devrimi II

7 Kasım 1917'de (24 ekim) Lenin Petrograd İşçi ve Asker Sovyeti'ne hitaben şunları söyledi: "Yoldaşlar, işçi köylü devrimi başarılıdır. İşçi-köylü devrimi ne anlama gelir? Burjuvazinin en ufak katılımı olmadan kendi iktidarımıza, Sovyet hükümetine sahip olacağımız anlamına gelir (...) baskı altındaki kitleler, iktidarı kendileri yaratacak." Lenin sözlerini şöyle tamamladı: "Rusya'da sosyalist bir işçi devletin kurulmasına kendimizi adanmışız. Yaşasın Dünya Sosyalist Devrimi."

İlk işçi devleti doğmuştu. Lenin ve Bolşevikler için bu yalnızca başlangıçtı; dünya sosyalist devriminin başlangıcı. Baskı altındaki kitleler için sınırsız umut; aynı zamanda ilerlemeleri, geri çekilmeleri ve hatalarıyla dünya çapında bir mücadele dönemi.

Beklenmeyen bu siyasi ve toplumsal patlama, yalnızca çar polisini değil, yıllardır gayretle bu an için çalışan devrimci militanların büyük çoğunluğunu da hayrete düşürmüştü.

Dünyayı sarsan günler

Yüz yıl önce Petrograd'da başlayan sarsıntının etkileri bugün bile sürüyor: Mücadelelerini, Rus işçi sınıfının açtığı yoldan yürüten farklı uluslarda, halklarda ve daha küçük ölçekte, bizler gibi devrimciler arasında.

8 Mart'ta Petrograd'lı kadın işçilerin girişimiyle serbest kalan kitlelerin yükselişi, Çar'ın tahttan indirilmesiyle yatışmadı. Ne işçiler fabrikaya, ne de askerler kışlaya döndü. Daha doğrusu işçiler ve askerler döndüler ama eskisi gibi ustabaşının ya da generalin emir ve kuralları altında çalışmadılar.

Döndüler ama sorunlarını tartışmaya devam ettiler.

Halkın çıkarıyla hiç ilişkisi olmayan korkunç Birinci Dünya Savaşı nasıl sona erebilir? Toplum herkese ekmek sağlanacak şekilde nasıl örgütlenebilir? Milyonlarca köylüye, üniforma giydirilip, siperlere ve kışlaya gönderilen köylüye nasıl toprak verilecek? Rus Çarlığı'nda (isabetli takma adıyla "Halklar Hapishanesi") saltanat sürmüş ulusal baskı, nasıl ortadan kaldırılacak?

Tümü gerçekten somut, kelimenin tam anlamıyla can alıcı sorunlardı. Herkesin en acil ihtiyacıydı. Çünkü "toprak", "ekmek", ve "barış" sadece sözcük değil, sözde kalamaz. Tartışılan konular bir yerde, tek bir soruda birleşti; hangi sınıf, hangi güç, bu talepleri ve bu görevleri yerine getirecek siyasi kararlılığa sahip? İktidarı kim alacak? Ve kim iktidarı, barışı getirmek ve kimsenin sürmesini istemediği kasaplığa son vermek için (bundan çıkarı olan silah tacirleri ve Rusya'nın emperyalist müttefikleri dışında) kullanmayı bilecek? Toprağı köylüye vermeye kim hazır? Başka bir deyişle köylülerin beklemeksizin feodal beylerin topraklarını kendi aralarında paylaşmalarını destekleyecek bağlılığa kim sahip? Kısacası halkı sokağa döken, devrime yönelten umutları gerçekleştirmeye kim muktedir

Burjuvazi mi? Burjuvazinin bütün siyasi temsilcileri (açıkça hizmet edenler ve "sosyalist" uşakları) bu talepleri gerçekleştiremeyeceklerini; barış için Rusya'nın, Fransız ve İngiliz müttefikleriyle ilişkisini kesmeye; feodal beylerin toprağının paylaşımına karşı çıkmaya; savaş boyunca zenginleşen kapitalistlerin

kâr ve ayrıcalıklarına saldırmaya muktedir olmadıklarını kanıtladılar. Çünkü tüm bu insanlarla sıkı bağlarının olması gibi iyi bir nedenleri vardı. Üstelik, iktidara gelmelerine izin veren insanlara ve devrime karşı derin bir güvensizlik ve korku duyuyorlardı.

O halde kim olabilir? Cevap, işçi sınıfıydı. Eski toplumsal düzenle, silah tüccarlarıyla ve emperyalist müttefiklerle hiç bir bağı olmayan sınıf. Marks'ın yüz yıl önce söylediği gibi zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan ama kazanacağı bir dünya olan sınıf. Yalnızca kendisi için değil, bütün bir toplum için kazanacağı bir dünya olan sınıf.

Proleter demokrasinin organları; Sovyetler

Mart 1917'de Lenin, Rusya devrimci işçi sınıfının acil görevlerinden birinin "devlet iktidarının büyük toprak sahipleri ve kapitalistlerin hükümetinden işçi ve köylü hükümetine geçirilmesi" olduğunu yazdı. Lenin açısından izlenecek yol baştan beri açık ve netti. Devrimi sonuca ulaştırmak, toplumsal çıkarların sorumluluğunu üstlenmek, işçi sınıfına ve müttefikleri olan köylülüğe bağlıydı.

Şubat/Mart 1917'den sonra işçi köylü hükümeti, sadece bir proje olarak değil, günün gerektirdiği gibi somut bir varlık olarak oluşturuldu. İşçi sınıfı, bu defa rolünü ayak işleriyle sınırlamadı. Önceki devrimlerdeki gibi, diğer sınıflar için bir sıçrama tahtası olmadı.

Önce Petrograd ve Moskova'da, sonra hızla hemen her şehirde, fabrikalardaki işçiler, kışla ve bölüklerdeki askerler, kendi temsilcilerini komite ve konseylere

yolladı. Konsey sözcüğünün Rusçası, çok kısa zamanda dünya kelime hazinesinin bir parçası haline gelen "Sovyet"tir. Seçilmiş temsilcilerin, kendilerini seçenlere karşı sorumlu olduğu ve seçenler tarafından geri alınabilirdiği Sovyetler, işçilerin, halkın, yaşayan demokrasinin organıydı. Hatta daha fazlası; tökezleyen burjuva iktidarının yerini alabilecek, yeni işçi ve köylü iktidarının organıydı.

İşçiler başlangıçta sovyetlerin başına en ılımlı ve uzlaşmacıları getirdi. Hep böyle olur. Bütün devrimler, eski düzeni yıkan, baskın duygunun "bütün insanların" birlik olduğu bir şevk ve oy birliği döneminden geçer. Herkes aynı ideali başarmak için ihtirasla birbirine bağlanmış gözükür. Ancak kardeşlik, farklılıkları ve çatışan çıkarları maskeler. Rus Devrimi bu kuralın dışında kalmadı.

Baştan itibaren Sovyetler, gerçek iktidardı. Ancak iktidarın, tek amacı devrimi hedefinden saptırmak olan Geçici Hükümete teslim ve terk edilmesini önlemedi. Olaylar, çelişkileri ve farklı çıkarları ortaya çıkardı. Beklenen barış gelmedi. Toprağın tanzimiyle ilgili kararlar askıya alındı. Eski düzene dönme tehlikesi vardı.

İşçiler, tecrübeleri sayesinde kimin yanlarında, kimin karşılarında olduğunu anlar. Ancak tecrübe, engelleri aşmak için tek başına yeterli değil. İnsanlar, her aşamada tecrübeden ders çıkartmak, kendi güçlerini olduğu kadar düşman güçlerini de ölçmek ve işin içindeki çeşitli kesimlerin niyetlerini görmek zorunda.

Şubat devrimiyle Ekim devrimi arasındaki sekiz ayda, burjuvazinin ve siyasi temsilcilerinin iktidarsızlığını herkes gördü. Aynı zamanda işçi sınıfının sorumluluğunu, görevlerini öğrenmesine ve iktidarı tecrübe etmesine izin verdi. En ileri ve bilinçli üyeleri, durumu net olarak gördü. Çünkü Rusya'da, devamlı ilerleyen, geçmişin tecrübesinden yararlanan ve

böylece gelecek görevlere hazırlanan işçi sınıfına bağlanmış devrimci bir parti vardı.

Rusya'da büyük bir köylü kitlesine gömülmüş küçük bir azınlık olan işçi sınıfının iktidarı alması kaçınılmaz değildi. Devrimin başlangıçta burjuva-kapitalist aşamadan geçmesi gerektiğini düşündürecek, ya da devrimde öncü rolü ve itici gücü köylülüğün oynayacağını, işçi sınıfının zamanının sonra geleceği düşündürecek bir ülke varsa, o da Rusya idi. Üstelik bu tür fikirler yaygındı. Hem de sovyetlerdeki iktidarını, burjuvazinin temsilcilerine veren işçi sınıfı tarafından da destekleniyordu.

Ancak Lenin, Şubat devriminin Rusya'nın gündemine aldığı görevleri yalnızca işçi sınıfının başarabileceğini açıkça gördü. Diğer siyasi ve toplumsal güçlerin hepsi toplum dışına düşecekti. Bunların ötesinde, sosyalizm, Rusya'da gündemde olmasa da, Avrupa ve dünya çapında gündemde olduğunu biliyordu. İşçi sınıfı, Rusya'da küçük bir azınlık olduğu halde, uluslararası işçi sınıfının ayrılmaz bir parçasıydı.

Bolşevikler için 1917'de "Rus" devrimi yoktu. Yalnızca Rusya'da bir işçi devrimi vardı. Dünya sosyalist devrimi kavgasında bir ilk zafer. Kendine özgü nedenlerden dolayı yaşlı Çarlık imparatorluğunda ama çok daha geniş ufukları olan bir anlamda başarılmıştı.

Sonuç

Ekim 1917, zaman ve mekan olarak tecrit edilen yeni devrimci sınıfın ilk girişimidir. Bu yüzden temel sorun, bu ilk girişimden neler kaldığını, kalanların işçi sınıfı devriminin geleceği açısından neleri kolaylaştırıp, neleri zorlaştırdığını değerlendirmektir.

Sovyetler Birliği'nin ne sosyalizm ne de komünizmle pek alakası olmadığı gerçeğine, devrimin yozlaşmasına rağmen, işçi

sınıfının Ekim Devrimi'ni inkâr etmek için sebebi yok. İnsanlığın gelişimi açısından, başarısızlığa rağmen Ekim Devrimi, hem Rusya ile karşılaştırılabilecek gelişmişlikte liberal kapitalist ülkelere, hem de radikal milliyetçilerin önderlik ettiği devrimlere göre daha başarılı oldu.

Sovyetler Birliği, bürokratik kargaşaya rağmen, kapitalist dünya ülkelerinin hiç birinin sağlayamadığı kadar büyük oranda, endüstriyel gelişmeyi başardı. Bu, burjuvazinin kamulaştırılmasıyla sonuçlanan planlı ekonomiden, kamulaştırmanın köklü sınıf doğasından kaynaklanıyor.

İktidardaki Rus işçi sınıfı, bir süre için burjuvaziyle ekonomik düzeyde uzlaşmayı kabul etti ama hiç bir zaman denetimi elden bırakmadı. Burjuvaziye kamulaştırmaya zorladığında, Rus imtiyazlı sınıflarınca biriktirilmiş zenginlik ve kaynakları, ülkenin gelişmesine akıtılabildi.

Şüphesiz tarihi yapan ilerleme ve gerilemeyi tahmin etmenin yolu yok. Ancak insan en azından, 1917 Ekiminin devrimci geleneğinin işçi sınıfı içinde yeniden canlanmasını garantilemek için bütün gücünü bu mücadeleye adayabilir. En azından, dünyanın tamamının keskin toplumsal kargaşa ve sınıf mücadelesine doğru gittiğini görebilir.

Bugün patronlar, işçi sınıfını bölmek ve güçsüz düşürmek için ulusal düşmanlıkları ve ırkçı önyargıları istismar ediyor. Ancak tüm dünyada işçiler, başka ülkelere, kıtalardan gelen işçilerle yan yana çalışıyor. Bugünkü birbirine karışma, yarın bir devrimci işçi hareketinin yayılmasına yardım edebilir. Eskiden kendilerinin farklı olduğunu düşünen ve birbiriyle rekabet içinde olanlar, olayların içinde, tek ve aynı sınıfa ait olduklarını ve kardeş olduklarını keşfettiklerinde eski kapitalist hükümlerinin günleri sayılı olacak. (02.11.17)

Güncel... Güncel... Güncel...

Bitcoin: Para sanal ama tehlike gerçek

2009'dan beri bir gurup internet kullanıcısı, bir ağ oluşturup bitcoin adında bir sanal para yaratarak, alış veriş veya hizmet değiş tokuşu yapmak için bankalara ve devlet hizmetlerine başvuruyor.

Bu sanal para ile sıradan bir alış veriş yapmak, ekmek almak bile mümkün değil. Buna rağmen, bitcoin büyük ilgi gördü. Sanal dünyada ve kârlılıkta yeteri kadar sapık olduğu için bitcoin diye sanal bir pazar oluştu. Bu bilgisayar parası, özellikle Çin'de çok gelişti, çünkü bu yolla sermaye piyasası kurallarını delmek mümkün.

Başarı öyle bir seviyeye ulaştı ki; sanal para miktarı 75 milyar dolara tırmandı ve başka sanal paralar oluşturuldu.

Piyasalarda dolaşan devasa miktar, elbette bir hiç olmasına rağmen, çok arttığı için bazı kapitalistlerin ilgi alanı olmaya başladı. FNAC (Fransa'da büyük bir market zinciri) teknoloji alanında ön saflarda olma iddiasıyla, bitcoinle ilgilenmeye başladı ve alış verişin bir kısmını bununla yapmayı düşünüyor. Vurguncular cenneti olan Dubai'de ise şimdiden bu yolla apartman dairesi almak mümkün. Elbette tüm bu gürültü

patırtı, denizde bir damla gibi. Çünkü bundan sonraki aşama, büyük bankaların alana girmesidir.

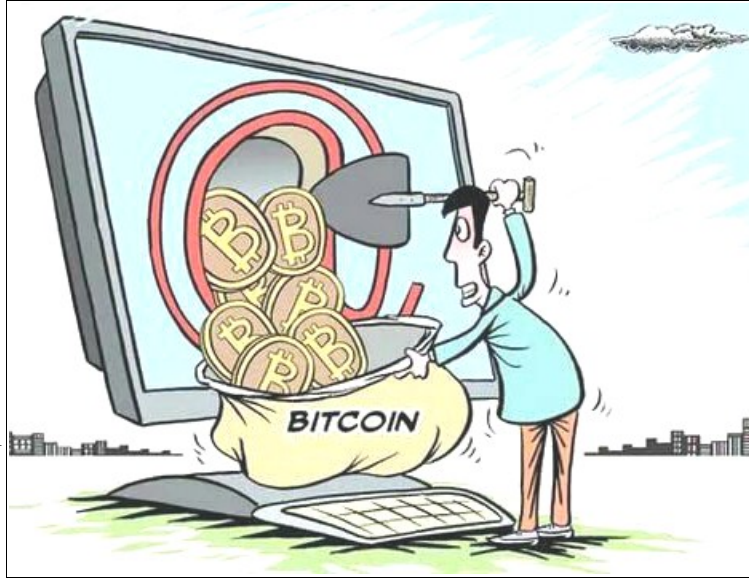
İpotekli ev kredileri (Subprimes) krizinin sorumlularından, ondan ve benzeri birçok vurgundan çok kazanç sağlayan en büyük ticari bankalarından biri olan Goldman Sachs'ın sanal para alanına

spekülasyon tarihinin başlangıcı olan 1637'de Amsterdam'daki lale spekülasyonundan daha kötü ve 2008 ABD subprimes krizinden çok farklı değil. Bu pazar büyükçe; yeni vurguncular, pazara yeni bitcoin sermayesi getirdiği müddetçe her şey iyi ve yolunda gidecek. Elbette güvensizlik ortamı oluşuncaya kadar. O zaman,

çöküş başlayacak ve herkes sanal olarak sahip olduğu bitcoinine karşılık olarak ABD doları isteyecek! O zaman ellerinde bitcoin kalanlar, borçlarını ödeyemeyecek ve iflas edecekler. Ancak büyük bankalar zaten komisyonlarını önceden aldıkları için etkilenmeyecek.

Burjuvazi, borsa tarihinden ve 17'inci yüzyıldaki

vurgunculuğun sonuçlarından hiç ders almamışa benziyor. Teknik ilerlemeler, burjuvazinin açgözlülüğüne ve doymak bilmezliğine bir sınır getiremiyor ve bunun sonucunda dünya ekonomisini birkaç dolar için tehlikeye atıyor. Bu olayda esas hayrete düşüren, Morgan Chase'ın bu alana girmek istemesi. Belki bu da sadece geçicidir.

girmeye hazırlandığı söyleniyor. Ancak rakibi olan ve onun kadar da vurguncu olan JP Morgan Chase genel müdürü Jamie Dimon uyarıda bulundu: "Kişilerin rüzgardan para yarattıkları ve diğer yandan bunu satın alanların akıllı olduğunu düşünmek mümkün değil." Ve de şunu ekliyor: Bitcoin bir üç kağıttır ve bu tuzağa düşenler eninde sonunda dolandırılacak.

Evet sonunda bunun olacağı görülüyor. Bitcoin,

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>
E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.